

El clan de hierro

Títol original: *The Iron Claw* **Direcció i guió:** Sean Durkin **País:** EUA **Durada:** 132 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Zac Efron, Harris Dickinson, Jeremy Allen White **Música:** Richard Reed Parry **Fotografia:** Mátyás Erdély **Distribuïdora:** Youplanet Pictures **Estrena a Espanya:** 15/03/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Basada en la vida dels inseparables germans Von Erich, que van fer història en el competitiu món de la lluita lliure professional a principis de la dècada dels 80. A través de la tragèdia i el triomf, sota l'ombra del seu dominant pare i entrenador, els germans busquen la immortalitat a l'escenari més important de l'esport. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Rebuda amb crítiques molt elogioses en la seva recent estrena als cinemes dels Estats Units i en alguns països europeus, el nou treball de Sean Durkin (Martha Marcy May Marlene, El refugio i la sèrie Juntas hasta la muerte), llançat per la influent distribuïdora A24, reconstrueix la tràgica història real dels Von Erich, els quals durant diverses dècades es van dedicar professionalment a la lluita lliure.

Hi ha molts elements que fan d'*El clan de hierro* una pel·lícula fascinant en diversos passatges dels seus poc més de 130 minuts. Que es tracti d'una història real plena de situacions extremes, que estigui ambientada en el popular i "grasa" univers de la lluita lliure, que actors com Zac Efron (sí, el noi de *High School Musical*) i Jeremy Allen White (el Carmy de la sèrie *The Bear*) hagin "anabolitzat" els seus cossos fins a quedar gairebé irreconeixibles (en comparació el Robert De Niro de *Toro salvaje* és un esquifit), que el look aconseguit pel director de fotografia hongarès Mátyás Erdély (col·laborador del seu compatriota László Nemes a *El hijo de Saúl* i *Sunset*, i del mateix Durkin a *El refugio*) ens transporti a aquells temps analògics (sobretot a finals dels anys 70 i començaments dels 80)... Una estranya i gairebé sempre aconseguida barreja entre la tragèdia familiar, l'humor negre i la morbositat matisada per bones escenes de lluita sobre el ring.

Durkin no és el primer realitzador (ni serà l'últim) seduït per l'univers dels lluitadors. Fent un ràpid recorregut només per temps recents apareixen des d'*El luchador* (2008), de Darren Aronofsky, fins a les flamants *Cassandra*, de Roger Ross Williams; i *El club de las luchadoras*, d'Emma Seligman; passant per *Foxcatcher* (2014), de Bennett Miller. La fórmula de l'ascens, esplendor i esfondrament als cops, amb sang, suor i llàgrimes, mai deixa de funcionar.

El clan de hierro té un pròleg en blanc i negre en el qual en plens anys 60 veiem lluitant sobre el ring Fritz Von Erich (el gran Holt McCallany). Tot i que no aconsegueix triomfar del tot, aquest *paterfamilias* aconsegueix inculcar la passió i un rigor gairebé patològic als seus fills Kevin (Zac Efron), David (Harris Dickinson), Mike (Stanley Simons) i Kerry (Jeremy Allen White). Malgrat que alguns tenen més talent i vocació per la música o el futbol americà, acabaran sotmetent-se als dictats d'aquest pare dominant que maneja el negoci familiar en la conservadora Texas davant la mirada per moments torbada de la mare Doris (una poc aprofitada Maura Tierney). L'altre personatge femení amb una mica de desenvolupament és el de la Pam (l'anglesa Lily James), qui es converteix en l'esposa i companya d'aventures (i desventures) del Kevin.

L'obsessió del Fritz perquè algun dels seus fills aconsegueixi el cinturó de campió de la National Wrestling Association el porta a concretar tot tipus de manipulacions amb resultats tràgics que no convé avançar en aquest espai (aneu a la Viquipèdia si l'ansietat us corroeix). Durkin, sempre interessat en les relacions humanes més denses i fins i tot amb certs tints perversos, es maneja amb ductilitat, profunditat i potència dramàtica en la seva doble funció de guionista i director. El resultat és una pel·lícula que es percep lleugera i fluida en les seves zones més fosques i ominosa en la quotidianitat aparentment més banal de la dinàmica d'una família marcada per un destí tràgic. Un mèrit doble i no menor.

Diego Battle – otrosines.com